Категорія справи № **824/241/2018: не визначено.**
Надіслано судом: **не визначено.** Зареєстровано: **26.04.2019.** Оприлюднено: **02.05.2019.**
Номер судового провадження: **не визначено**

КИЇВСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД

провадження №2-к/824/5/2019

справа №824/241/2018

УХВАЛА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

24 квітня 2019 року м. Київ

Київський апеляційний суд в складі головуючого-судді Поліщук Н.В., за участю секретаря судового засідання Голопапи Д.І., розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі суду справу за заявою Ostchem Holding Limited (Остхем Холдінг Лімітед), заінтересована особа - Публічне акціонерне товариство "Одеський припортовий завод", залучена третя особа - Фонд державного майна України, про визнання і надання дозволу на виконання рішення Арбітражного інституту Торгової палати м.Стокгольма від 25 липня 2016 року в справі №V2016/065 за позовом Ostchem Holding Limited до Публічного акціонерного товариства "Одеський припортовий завод" про стягнення коштів,-

встановив:

В листопаді 2018 року Ostchem Holding Limited звернулось із заявою, у якій просить:

- визнати та надати дозвіл на виконання на території України Часткового арбітражного рішення на підставі згоди №1 Арбітражного інституту Торгової палати Стокгольма від 25 липня 2016 року у справі №V2016/065 про стягнення з Публічного акціонерного товариства "Одеський припортовий завод" (65841, Одеська обл., м.Южне, вул. Заводська, 3, ідентифікаційний код 00206539) на користь компанії Остхем Холдінг Лімітед [Ostchem Holding Limited] (Еміліу Чормозіу, Лофітіс Бізнес-центр, 6 поверх, офіс 3 та 4, 3035 Лімасол, Республіка Кіпр [Emiliou Chourmouziou, Lophitis Business Centre, 6th floor, offices 3&4, 3035 Limassol, Republic of Cyprus]) 193 257 811,22 доларів США (сто дев'яносто три мільйони двісті п'ятдесят сім тисяч вісімсот одинадцять доларів США 22 центи), які є неоспорюваним непогашеним основним боргом перед Остхем Холдінг Лімітед [Ostchem Holding Limited], та 57 977 343,37 доларів США (п'ятдесят сім мільйонів дев'ятсот сімдесят сім тисяч триста сорок три долари США 37 центів), які є неоспорюваним нарахованим штрафом, що повинен бути сплачений відповідно до статті 7.2 Контракту купівлі-продажу природного газу № 20/СН-36-1 від 25.01.2013 року;

- видати виконавчий лист на примусове виконання Часткового арбітражного рішення на підставі згоди № 1 Арбітражного інституту Торгової палати м. Стокгольма від 25 липня 2016 року у справі №V2016/065 про стягнення з Публічного акціонерного товариства "Одеський припортовий завод" (65841, Одеська обл., м. Южне, вул. Заводська, 3, ідентифікаційний код 00206539) на користь компанії Остхем Холдінг Лімітед [Ostchem Holding Limited] (Еміліу Чормозіу, Лофітіс Бізнес-центр, 6 поверх, офіс 3 та 4,3035 Лімасол, Республіка Кіпр [Emiliou Chourmouziou, Lophitis Business Centre, 6th floor, offices 3&4, 3035 Limassol, Republic of Cyprus]) 193 257 811,22 доларів США (сто дев'яносто три мільйони двісті п'ятдесят сім тисяч вісімсот одинадцять доларів США 22 центи), які є неоспорюваним непогашеним основним боргом перед Остхем Холдінг Лімітед [Ostchem Holding Limited], та 57 977 343,37 доларів США (п'ятдесят сім мільйонів дев'ятсот сімдесят сім тисяч триста

сорок три долари США 37 центів), які є неоспорюваним нарахованим штрафом, що повинен бути сплачений відповідно до статті 7.2 Контракту купівлі-продажу природного газу № 20/СН-36-1 від 25.01.2013 року.

Заяву обґрунтовує тим, що згідно рішення Арбітражного інституту Торгової палати м.Стокгольма від 25 липня 2016 року (далі цитата з нотаріально завіреного перекладу рішення):

"43. ОПЗ віддається наказ про сплату компанії "Остхем" таких сум:

- 193 257 811,22 доларів США, які є не оскаржуваним непогашеним основним боргом перед компанією Остхем; і

- 57 977 343, 37 доларів США, які є не оскаржуваним нарахованим штрафом на користь компанії Остхем відповідно до статті 7.2 Контракту".

Рішення набрало законної сили 25 липня 2016 року, що підтверджується довідкою Арбітражного інституту Торгової палати м.Стокгольма від 26 жовтня 2018 року.

Рішення не було відмінено чи призупинено компетентною владою країни, де воно було винесене або країни, закон якої застосовувався.

Дата отримання стягувачем Арбітражного рішення - 25 липня 2016 року.

У процесі розгляду Арбітражної справи № V2016/065 боржник визнав основну вимогу та вимогу щодо штрафу. Разом з тим, боржником рішення у добровільному порядку не виконано.

Боржником ПАТ "Одеський припортовий завод" подано заперечення на заяву.

У запереченнях, з посиланням на ч.2 ст.V Нью-Йоркської конвенції, вказує на те, що боржник є підприємством державного сектору економіки, 99,57% акцій якого належить державі. Завод віднесено до хімічної промисловості, є пожежо-вибухобезпечним об"єктом підвищеної небезпеки. У зв"язку із високою ціною на основну сировину (газ) для запобігання збитків та виникненню аварійних ситуацій з середини 2018 року тимчасово повністю призупинено потужності заводу.

Стягнення коштів за арбітражним рішенням призведе до повної постійної зупинки роботи заводу, зверненню стягнення на майно, банкрутства та загроз техногенної і екологічної катастроф. Консервація заводу також вимагає значних трат.

Таким чином, виконання рішення суперечитиме публічному порядку в Україні, оскільки призведе до неможливості виконання зобов'язань по забезпеченню заходів безпеки об'єктом підвищеної небезпеки, становить загрозу безпеці та життю громадян, інтересам держави та громадян.

Окрім того, зазначає, що рішення винесено щодо спору, як такого, що не підпадає під умови арбітражної угоди, оскільки передачі спору на вирішення суду повинен передувати в обов'язковому порядку процес врегулювання спору сторонами шляхом проведення перемовин або консультацій. У той час, часткове рішення від 25 липня 2016 року прийняте без виконання умов арбітражної угоди, визначеної в ст.9 Контракту, тобто без проведення перемовин або консультацій в 30-денний термін, що свідчить про те, що дане рішення не відповідає умовам арбітражної угоди, визначеної Контрактом.

Ухвалою Київського апеляційного суду від 15 лютого 2019 року до участі у справі залучено Фонд державного майна України.

У поясненнях на заяву Фонд державного майна України зазначає, що ПАТ "Одеський припортовий завод" уклало контракт, щодо виконання якого прийнято арбітражне рішення, який є значним правочином та зазначене потребувало надання згоди загальними зборами. На укладення договору з постачання природного газу наданого згоду, але щодо договору, який укладатиметься до 25 квітня 2013 року. Тобто схвалено правочин на суму 253 700 000 доларів США на поставку 590 000 000 куб.м природного газу.

Разом з тим, 24 травня та 16 грудня 2013 року укладені правочини поза межами строків схвалення та понад обсягів поставки газу і його ціни, що потребувало їх попереднє схвалення.

Також вказує на те, що постановою Кабінету Міністрів України від 23 грудня 2004 року №1734, яка була чинною станом на 2013 рік, ПАТ "Одеський припортовий завод" включено до переліку підприємств, які мають стратегічне значення для економіки і безпеки держави.

У зв"язку із цим вважає, що правочин є нікчемним, арбітражний суд не врахував особливостей національного законодавства України, а його рішення порушуватиме публічний порядок в Україні.

В судовому засіданні представник стягувача Ostchem Holding Limited (Остхем Холдінг Лімітед) Іванов П.О. заяву підтримав та просив задовольнити.

Представники боржника ПАТ "Одеський припортовий завод", а також представники Фонду державного майна України проти задоволення заяви заперечували, посилаючись на доводи, викладені в письмових поясненнях.

Суд, заслухавши пояснення учасників справи, дослідивши матеріали справи, приходить до висновку, що заява підлягає задоволенню з таких підстав.

З матеріалів справи убачається, що ПАТ "Одеський припортовий завод" є юридичною особою, засновником якого є Фонд державного майна України, який є центральним органом виконавчої влади, до сфери управління якого належить завод. Частка у статутному капіталі становить 99,57%.

26 квітня 2012 року відбулись загальні збори акціонерів ПАТ "Одеський припортовий завод", оформлені Протоколом №01/12. На цих зборах по 32 питанню "Прийняття рішення про попереднє схвалення правочину" прийнято рішення попередньо схвалити значний правочин - договір (контракт) на постачання АТ "ОПЗ" у 2013 році природного газу, що укладатиметься до 25 квітня 2013 року та буде вчинятися товариством та підписуватися посадовою особою відповідно до статуту та виданої довіреності, оскільки прогнозована ринкова вартість цього правочину буде перевищувати 25 відсотків вартості активів Товариства за даними останньої річної фінансової звітності.

25 січня 2013 року між Остхем Холдінг Лімітед та ПАТ "Одеський припортовий завод" укладено Контракт №20-СН-36-1 купівлі-продажу природного газу.

Відповідно до умов контракту ПАТ "Одеський припортовий завод" зобов"язався придбати 590 000 000 куб.м газу, загальною вартістю 253 700 000 доларів США.

24 травня 2013 року сторони уклали Додаткову угоду № 1, відповідно до якої ПАТ "Одеський припортовий завод" зобов"язався придбати 1 250 000 000 куб.м газу, загальною вартістю 237 500 000 доларів США.

20 листопада 2013 року сторони уклали Додаткову угоду № 2, відповідно до якої змінено платіжні реквізити.

16 грудня 2013 року сторони уклали Додаткову угоду № 3, відповідно до якої ПАТ "Одеський припортовий завод" зобов"язався придбати 2 616 000 000 куб.м газу, загальною вартістю 1 124 880 000 доларів США.

У Розділі 9 Контракту міститься Арбітражне застереження, згідно якого у випадку, коли досягнення згоди в процесі переговорів та консультацій неможливе протягом 30 днів з моменту виникнення будь-якого спору або розбіжності, спори передаються на розгляд Арбітражного суду інституту Торгівельної палати м.Стокгольм. Арбітраж складається з трьох арбітрів, при цьому кожна зі сторін назначає по одному арбітру. Арбітри, призначені сторонами, обирають третього, який виконує функції арбітра-голови суду. (п.9.2.) Рішення Арбітражного інституту Торгівельної палати м.Стокгольм є остаточним та не підлягає оскарженню і має для сторін обов'язкову силу. (п.9.6.)

25 липня 2016 року Арбітражний інститут Торгівельної палати м.Стокгольм в складі голови пана Алексіс Мурр, арбітрів: пана Джеймса Лойда Лофтіса (призначеного за вимогою позивача) та пана

Патріка Шьолдстрьома (призначеного за вимогою відповідача) по справі № V2016/065 за позовом Остхем Холдінг Лімітед до ПАТ "Одеський припортовий завод" про стягнення коштів ухвалив часткове рішення Арбітражного трибуналу на підставі згоди (часткове рішення арбітражного трибуналу № 1) згідно якого ОПЗ віддається наказ про сплату компанії Остхем таких сум: 193 257 811,22 долара США, які є не оскаржуваним непогашеним основним боргом перед компанією Остхем, і 57 977 343, 37 долара США, які є не оскаржуваним нарахованим штрафом на користь компанії "Остхем" відповідно до статті 7.2 Контракту. Всі інші оскаржувані питання вирішуватимуться одним або більшою кількістю майбутніх арбітражних рішень.

З Довідки Арбітражного інституту Торгової палати м.Стокгольма від 26 жовтня 2018 року убачається, що зазначене вище рішення прийняте 25 липня 2016 року, набуло чинності 25 липня 2016 року та є обов'язковим для сторін відповідно до статті 40 Арбітражних правил ТПС 2010 року.

В добровільному порядку рішення боржником не виконано.

Україна є частиною світової спільноти, виступає стороною міжнародних договорів, всередині країни виникають правові явища, які можуть регулюватися внутрішнім та міжнародним законодавством (міжнародними договорами). Допускається, зокрема і на принципах взаємності (презюмується), виконання рішень іноземних та арбітражних рішень, як тих, що знаходяться на території України так і за її межами.

Згідно із статтею 1 Закону України "Про міжнародний комерційний арбітраж" установлено, що цей Закон застосовується до міжнародного комерційного арбітражу, якщо місце арбітражу знаходиться на території України. Однак положення, передбачені статтями 8, 9, 35 і 36 цього Закону, застосовуються і в тих випадках, коли місце арбітражу знаходиться за кордоном.

До міжнародного комерційного арбітражу можуть за угодою сторін передаватися: спори з договірних та інших цивільно-правових відносин, що виникають при здійсненні зовнішньоторговельних та інших видів міжнародних економічних зв'язків, якщо комерційне підприємство хоча б однієї із сторін знаходиться за кордоном, а також спори підприємств з іноземними інвестиціями і міжнародних об'єднань та організацій, створених на території України, між собою, спори між їх учасниками, а так само їх спори з іншими суб'єктами права України.

Цей Закон не зачіпає дії будь-якого іншого закону України, в силу якого певні спори не можуть передаватися до арбітражу або можуть бути передані до арбітражу тільки згідно з положеннями іншими, ніж ті, що є в цьому Законі.

Якщо міжнародним договором України встановлено інші правила, ніж ті, що містяться в законодавстві України про арбітраж (третейський суд), то застосовуються правила міжнародного договору.

Відповідно статті 35 Закону України "Про міжнародний комерційний арбітраж" арбітражне рішення, незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається обов'язковим і при поданні до компетентного суду письмового клопотання виконується з урахуванням положень цієї статті та статті 36.

Статтею 478 ЦПК України та статтею 36 Закону України "Про міжнародний комерційний арбітраж" передбачено, що суд відмовляє у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, якщо:

1) на прохання сторони, проти якої воно спрямоване, якщо ця сторона подасть суду доказ того, що:

а) одна із сторін в арбітражній угоді була якоюсь мірою недієздатною; або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а в разі відсутності такої вказівки, - за законом держави, де рішення було винесено; або

б) сторону, проти якої винесено рішення, не було належним чином сповіщено про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд або з інших поважних причин вона не могла подати свої

пояснення; або

в) рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою, або такого, що не підпадає під її умови, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди; проте якщо постанови з питань, охоплених арбітражною угодою, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою, може бути визнана і виконана; або

г) склад міжнародного комерційного арбітражу або арбітражна процедура не відповідали угоді між сторонами або, за відсутності такої, не відповідали закону тієї держави, де мав місце арбітраж; або

ґ) рішення ще не стало обов'язковим для сторін, або було скасовано, або його виконання зупинено судом держави, в якій або згідно із законом якої воно було прийнято; або

2) якщо суд визнає, що:

а) відповідно до закону спір, з огляду на його предмет, не може бути переданий на вирішення міжнародного комерційного арбітражу; або

б) визнання та виконання цього арбітражного рішення суперечить публічному порядку України.

Окрім того, Україна є стороною Конвенції про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень (Нью-Йорк, 1958 рік), що є чинною для України з 08 січня 1961 року.

Нью-Йоркською Конвенцією основоположним принципом визначено, що держава, що її підписала, зобов"язана визнавати іноземні арбітражні рішення обов"язковими та виконувати їх. Презюмуючи обов"язковість арбітражного рішення, Конвенція передбачає вичерпний, що не підлягає розширеному тлумаченню, перелік підстав, за яких компетентний суд може відмовити у визнанні та виконанні арбітражного рішення.

Стаття V цієї Конвенції проголошує такі правила:

1. У визнанні та приведенні до виконання арбітражного рішення може бути відмовлено на прохання тієї сторони, проти якої воно спрямоване, тільки якщо ця сторона подасть компетентної влади за місцем, де порушене клопотання про визнання і приведення у виконання докази того, що:

a) сторони в угоді, зазначеній у статті II, були із застосованого до них законом, в будь-якій мірі недієздатні або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а за відсутності такого вказівки, згідно із законом країни, де рішення було винесено, або

b) сторона, проти якої винесено рішення, не була належним чином повідомлена про призначення арбітра або про арбітражний розгляд або з інших причин не могла подати свої пояснення, або

c) вказане рішення винесено щодо спору, не передбаченого або не підпадає під умови арбітражної угоди або арбітражного застереження в договорі, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди або арбітражного застереження в договорі, з тим, однак, що якщо постанови з питань, охоплених арбітражною угодою або застереженням, можуть бути відокремлені від тих, що не охоплюються такою угодою або застереженням, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, про охоплювали арбітражною угодою або арбітражним застереженням в договорі, може бути визнана і виконана, або

d) складу арбітражного органу або арбітражний процес не відповідали угоді між сторонами або, за відсутності такого, не відповідали закону тієї країни, де мав місце арбітраж, або

e) рішення ще не стало остаточним для сторін або було скасовано або призупинено виконанням компетентною владою країни, де воно було винесено, або країни, закон який застосовується.

2. У визнанні та приведення у виконання арбітражного рішення може бути також відмовлено, якщо компетентна влада країни, в якій запитується визнання і приведення у виконання, знайде, що:

a) об'єкт спору не може бути предметом арбітражного розгляду за законами цієї країни, або

b) визнання і приведення у виконання цього рішення суперечить публічному порядку цієї країни.

Тягар доведення наявності підстав для відмови у визнанні і наданні дозволу на виконання арбітражного рішення покладається на сторону, яка заперечує проти заяви.

Доводи представників боржника в тій частині, що рішення винесено щодо спору, як такого, що не підпадає під умови арбітражної угоди, оскільки часткове рішення від 25 липня 2018 року було прийняте без виконання умов арбітражної угоди, визначеної в ст.9 Контракту, тобто без проведення перемовин або консультацій в 30-денний термін, судом відхиляються, оскільки є безпідставними і не ґрунтуються на нормах права.

Поняття, відповідно до якого спір не підпадає під умови арбітражної угоди, слід розуміти в тому значенні, що правовідносини у цілому або певна окрема їх частина, у випадку наявності спору щодо виконання договору, не віднесена сторонами до компетенції арбітражного суду.

Суд звертає увагу, що рішення арбітражного суду ухвалено у спорі щодо виконання договору, а згадані вище заперечення, які висловлюються проти заяви, зводяться до порушення процедури врегулювання спору шляхом переговорів. Сам по собі обумовлений сторонами договору процес врегулювання спору (позасудові переговори) не є спором з приводу виконання сторонами своїх прав і обов"язків під час купівлі-продажу, а отже такі заперечення не ґрунтуються на вимогах закону.

Суд відхиляє твердження представників боржника та третьої особи про те, що рішення суперечить публічному порядку України, та, перевіряючи такі доводи, виходить з наступного.

Статтею 12 Закону України "Про міжнародне приватне право" визначено, що норма права іноземної держави не застосовується у випадках, якщо її застосування призводить до наслідків, явно не сумісних з основами правопорядку (публічним порядком) України. У таких випадках застосовується право, яке має найбільш тісний зв'язок з правовідносинами, а якщо таке право визначити або застосувати неможливо, застосовується право України. У разі якщо суд розглядає спірні правовідносини на підставі домовленості сторін, публічний порядок цієї держави безпосередньо не зачіпається.

Публічний порядок - це урегульована моральними і правовими нормами система суспільних відносин, що має на меті гарантування громадської безпеки і спокою, захисту честі і гідності громадян, нормальних умов для діяльності державних та громадських організацій.

Тобто під публічним порядком слід розуміти правопорядок держави, визначені принципи і засади, які становлять основу існуючого у ній ладу (стосуються її незалежності, цілісності, самостійності й недоторканості й основних конституційних прав, свобод, гарантій тощо). Міжнародний публічний порядок будь-якої країни включає фундаментальні принципи і засади правосуддя, моралі, які держава бажає захистити навіть тоді, коли це не має прямого стосунку до самої держави; правила, які забезпечують фундаментальні політичні, соціальні та економічні інтереси держави (правила про публічний порядок); обов"язок держави з дотримання своїх зобов"язань перед іншими державами та міжнародними організаціями. Це ті незмінні принципи, які виражають стабільність міжнародної системи, у тому числі суверенітет держави, невтручання у внутрішні справи держав, не порушення територіальної цілісності тощо.

Під публічним порядком у цьому та інших випадках, коли не заподіяння йому (публічному порядку) шкоди обумовлює можливість визнання і виконання рішення, належить розуміти правопорядок держави, визначені принципи і засади, які становлять основу існуючого в ній ладу (стосуються її незалежності, цілісності, самостійності й недоторканості й основних конституційних прав, свобод, гарантій тощо).

Враховуючи вище наведене, посилання на несумісність із публічним порядком можуть уважатися обґрунтованими тільки у випадках, коли виконання іноземного арбітражного рішення несумісне з основами правопорядку держави.

Правова концепція публічного порядку існує для того, щоб захистити державу від іноземних арбітражних рішень, які порушують діючи в державі фундаментальні принципи справедливості і правосуддя. Ці положення покликані встановити правовий бар"єр на шляху рішень, ухваленим всупереч кардинальним і матеріально-правовим принципам, на яких тримається публічний і державний порядок.

Необґрунтована відмова у наданні дозволу на примусове виконання на території України арбітражного рішення порушуватиме частину першу статті 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, становитиме втручання у право власності стягувача на присуджені кошти.

Спір, у якому ухвалено арбітражне рішення та власне саме рішення, ухвалено у зобов"язальних правовідносинах, які є типовими для національного законодавства і суспільства, підстави уважати, що стягнення коштів з боржника суперечить публічному порядку відсутні.

Стаття 42 ГК України встановлює, що підприємництво - це самостійна, ініціативна, систематична, на власний ризик господарська діяльність, що здійснюється суб'єктами господарювання (підприємцями) з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку.

Заперечення з огляду на специфіку особи боржника, основна частка якого у статутному капіталі якого належить державі, не нівелюють обов"язку відповідати за своїми зобов"язаннями та не виключають можливості того, що зазначена особа може бути боржником за рішенням суду незалежно від величини присудженого на користь стягувача.

Суд також ураховує, що боржник не заперечує проти існування зобов"язання, проте будує свої доводи на необхідності збереження, здебільшого, особистих фінансових інтересів і не враховує, що по суті це є протиправним втручанням у право власності стягувача, який передав товар і розраховував на прибуток.

Окрім того, боржник не представив жодного доказу щодо обставин, на які посилався, зокрема на підтвердження того, що надання дозволу на виконання Часткового арбітражного рішення на підставі згоди №1 Арбітражного інституту Торгової палати м.Стокгольма створює загрозу для національної безпеки та економіки України.

Надана представниками боржника Довідка №1116 від 16 квітня 2019 року щодо середньомісячних фактичних витрат АТ "ОПЗ" на утримання підприємства у пожежо-вибухобезпечному стані, охорону природи та безпеку праці у період з травня по грудень 2018 року сама по собі носить інформативний характер щодо загальних витрат боржника, проте не містить даних, які давали б підстави для висновку уважати, що виконання іноземного арбітражного рішення є несумісним з основами правопорядку держави.

Арбітражне рішення не суперечить публічному порядку України, її незалежності, цілісності, самостійності та недоторканості, конституційним правам, свободам, гарантіям, оскільки це рішення ухвалено стосовно боржника як окремої юридичної особи та самостійного учасника господарського обороту, поширює свою дію тільки на боржника.

Суд також ураховує, що окрім загальних підстав виконання боржником своїх зобов"язань, Україна також встановила додаткові гаранті та особливості у виконанні рішень, боржником в яких є юридична особа, зокрема в Законі України "Про гарантії виконання судових рішень".

Доводи Фонду державного майна України стосовно нікчемності правочину з підстав його вчинення без погодження загальними зборами з посиланням на п.22 ч.2 ст.33 та ст.70 Закону України "Про акціонерні товариства" є помилковими та відхиляються судом з огляду на таке.

Частиною 2 ст.70 Закону України "Про акціонерні товариства" (в редакції, чинній станом на дату укладення Контракту) передбачено, якщо ринкова вартість майна або послуг, що є предметом значного правочину, перевищує 25 відсотків вартості активів за даними останньої річної фінансової звітності акціонерного товариства, рішення про надання згоди на вчинення такого правочину приймається загальними зборами за поданням наглядової ради.

Пленум Вищого господарського суду України в пункті 3.5. постанови від 29 травня 2013 року №11 "Про деякі питання визнання правочинів (господарських договорів) недійсними" роз"яснив, що відповідно до пункту 22 частини другої статті 33 Закону України "Про акціонерні товариства" до виключної компетенції загальних зборів акціонерного товариства належить прийняття рішення про вчинення значного правочину, якщо ринкова вартість майна, робіт або послуг, що є предметом такого правочину, перевищує 25 відсотків вартості активів за даними останньої річної фінансової звітності товариства. Тому вчинення значного правочину виконавчим органом товариства за відсутності такого рішення є підставою для визнання його недійсним, якщо правочин не було схвалено в подальшому загальними зборами акціонерного товариства (стаття 241 ЦК України).

Відтак Закон не установлює нікчемності правочину, який потребував згідно із ч.2 ст.70 Закону України "Про акціонерні товариства" рішення про надання згоди на його вчинення, проте правочин є оспорюваним і може бути визнано недійсним.

З огляду на те, що судом не встановлено підстав для відмови у визнанні та наданні дозволу на виконання часткового рішення Арбітражного інституту Торгової палати м.Стокгольма від 25 липня 2016 року в справі №V2016/065, суд дійшов висновку про задоволення заяви.

У відповідності до вимог ст.141 ЦПК України з ПАТ "Одеський припортовий завод" на користь Остхем Холдінг Лімітед підлягає стягненню 881 грн. судового збору.

Керуючись ст.ст. 141, 258-260, 477, 478, 479 ЦПК України, суд -

УХВАЛИВ:

Заяву Ostchem Holding Limited (Остхем Холдінг Лімітед) задовольнити.

Визнати і надати дозвіл на виконання Часткового арбітражного рішення на підставі згоди № 1 Арбітражного інституту Торгової палати м.Стокгольма від 25 липня 2016 року в справі №V2016/065 за позовом Компанії Остхем Холдінг Лімітед до Публічного акціонерного товариства "Одеський припортовий завод" про стягнення коштів.

Видати виконавчий лист на примусове виконання Часткового арбітражного рішення на підставі згоди №1 Арбітражного інституту Торгової палати м. Стокгольма від 25 липня 2016 року в справі № V 2016/065 про сплату Публічним акціонерним товариством "Одеський припортовий завод" на користь Компанії Ostchem Holding Limited (Остхем Холдінг Лімітед) таких сум:

- 193 257 811,22 доларів США, які є не оскаржуваним непогашеним основним боргом перед Компанією Остхем Холдінг Лімітед; та

- 57 977 343, 37 доларів США, які є не оскаржуваним нарахованим штрафом на користь Компанії Остхем Холдінг Лімітед відповідно до статті 7.2 Контракту."

Стягнути з Публічного акціонерного товариства "Одеський припортовий завод" (Україна, 65841, Одеська обл., м. Южне, вул. Заводська, 3, ідентифікаційний код 00206539) на користь Ostchem Holding Limited (Остхем Холдінг Лімітед) (3035, Республіка Кіпр, Лімасол, Еміліу Чормозіу, Лофітіс Бізнес-центр, 6 поверх, офіс 3 та 4, реєстраційний код: HE 270468) судовий збір в сумі 881 грн.

Ухвала суду, якщо вона не була оскаржена в апеляційному порядку, набирає законної сили після закінчення строку на апеляційне оскарження. Апеляційна скарга на ухвалу може бути подана протягом тридцяти днів з дня її проголошення до Верховного Суду. Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини судового рішення, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення.

Повний текст ухвали складено 25 квітня 2019 року.

Головуючий-суддя Н.В. Поліщук